Τετάρτη, 13 Ιανουαρίου 2016

Μαρία Τζιρίτα: Να μην παύουμε ποτέ να παλεύουμε για τον καλύτερο εαυτό μας

Η συγγραφέας Μαρία Τζιρίτα

Η Μαρία Τζιρίτα μιλά για το τελευταίο της βιβλίο «Ιόλη», στο Πινάκιο, μέσω του οποίου βρίσκουμε το θάρρος να δυναμώσουμε την ψυχή μας

Είναι από τις φορές που η ζωή στα έχει πάρει όλα και όμως πρέπει να βρεις τα ψυχικά αποθέματα όχι απλά να σηκωθείς αλλά και να διανύσεις την απόσταση που έμεινες πίσω. Η Ιόλη είναι μια τέτοια περίπτωση. Όμως η ώθηση που πήρε από έναν άνθρωπο δικό της, που στάθηκε σε κάθε της βήμα, σε κάθε της στιγμή την έκανε δυνατή, την έκανε να πατά γερά στα πόδια της.
Το βιβλίο της Μαρίας Τζιρίτα σκιαγραφεί τον άνθρωπο που αναλαμβάνει έναν ρόλο που δεν του αναλογεί αλλά τον φέρνει σε πέρας κόντρα στις προβλέψεις και τις προφητείες. Η ψυχική δύναμη που υπερέχει και το μεγαλείο της αποτυπώνεται πάνω στις ζωές των ανθρώπων.
Η Μαρία Τζιρίτα μιλά για το τελευταίο της συγγραφικό εγχείρημα την «Ιόλη» στο Πινάκιο και επισημαίνει πως όλοι μας «οφείλουμε να κρατάμε την καρδιά μας ουσιαστικά ζωντανή, τα συναισθήματα μας υγιή και να μην παύουμε ποτέ να παλεύουμε για τον καλύτερο εαυτό μας».

Συνέντευξη στον Λευτέρη Χ. Θεοδωρακόπουλο για το Πινάκιο

Ιόλη ένα βιβλίο που μάλλον φέρει συμβολική σημασία … αν κρίνει κανείς από όσα γράφεται στο σημείωμα σας στο τέλος του μυθιστορήματος. Όταν είχατε αποφασίσει να δώσετε αυτό το όνομα και το ακούσατε ξανά τι νιώσατε, ότι ήταν θέλημα της μοίρας;

«Έτσι ακριβώς! Μου ήταν αδύνατον να πιστέψω ότι επρόκειτο για μια απλή σύμπτωση…»

Θεωρείτε ότι τέτοιοι άνθρωποι όπως η γιαγιά Αγγέλω υπάρχουν στις ημέρες μας; Τέτοια κράση σώματος, πνεύματος και ψυχής;

«Ναι, θεωρώ πως ευτυχώς υπάρχουν και μου το επιβεβαίωσε και το γεγονός πως πολλές αναγνώστριες μου έγραψαν ότι η Αγγέλω τους θύμισε τη δική τους γιαγιά ή τη δική τους μητέρα».

Όταν η Μαρία ετοιμάστηκε να γεννήσει είδε ότι η πεθερά της στάθηκε σε όλα. Ήταν ένα μάθημα ότι τους ανθρώπους που έχουμε δίπλα μας του κρίνουμε όταν βιώνουμε δύσκολες στιγμές;

«Ναι, βέβαια. Ακόμα ένας τρόπος για μένα να δείξω τι άνθρωπος ήταν η Αγγέλω. Μπορεί να ήταν δύσκολη και δύστροπη, καθόλου κοινωνική, αλλά στα δύσκολα ήξερε να σταθεί σα βράχος δίπλα στους δικούς της ανθρώπους».

Ο ρόλος του Παντελή στην Ζωή της Αγγέλως και εξ αντανακλάσεως της Ιόλης ήταν καθοριστικός και αν ναι γιατί;

«Θεωρώ πως ήταν, γιατί έδινε μια ισορροπία στη ζωή της Αγγέλως. Της έδινε το στήριγμα που κι εκείνη χρειαζόταν για να μπορεί να μεγαλώσει σωστά την εγγονή της».

Όταν συγκρούστηκε η Ιόλη για την γιαγιά της επειδή ντρεπόταν με αυτή, έμεινε άναυδη όταν εκείνη της τα έβαλε κάτω με ειλικρίνεια και καθαρότητα. «Ντρέπεσαι για εμένα;». Ήταν ένα σταυροδρόμι στη σχέση τους καίριο που η Αγγέλω το διάβηκε με τον καλύτερο τρόπο; Η ειλικρίνεια και η καθαρότητα απουσιάζει στους λόγους των ανθρώπων σήμερα; Επίσης η Αγγέλω δεν απέδειξε με την στάση της πως ο σεβασμός κερδίζεται και δεν επιβάλλεται;

«Το περιστατικό αυτό σηματοδότησε μια μεγάλη ανατροπή στον ψυχισμό της Ιόλης, σα να ωρίμασε απότομα. Η γιαγιά της το χειρίστηκε με τον καλύτερο τρόπο, με ψυχραιμία και ειλικρίνεια, θέτοντας σαφή τα όρια, όπως θα έπρεπε να κάνουν όλοι οι γονείς με τα παιδιά τους. Η ειλικρίνεια είναι θεμελιώδης παράγοντας σε κάθε σχέση κι όταν απουσιάζει, οι σχέσεις είναι σαθρές. Η Αγγέλω σαφώς και απέδειξε ότι ο σεβασμός κερδίζεται».

Το γεγονός ότι η γιαγιά Αγγέλω παροτρύνει την Ιόλη να πηγαίνει στην άλλη της γιαγιά δείχνει το μεγαλείο της, παρά το γεγονός πως τα

προηγούμενα χρόνια είχε διεκδικήσει την επιμέλεια της μέσω της δικαστικής οδού;

«Ακριβώς. Είναι άλλη μια απόδειξη του ανιδιοτελούς χαρακτήρα της. Γνώμονας πάντα για την Αγγέλω υπήρξε το καλό της εγγονής της, γι αυτό και τα προσωπικά της θέλω παραμερίζονταν».

Εκεί όπου η Ιόλη έκανε το πάρτι και ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής της η Αγγέλω τραβήχτηκε και πήρε την κορνίζα με την φωτογραφία των παιδιών της και την έσφιξε στο μέρος της καρδιάς της. …Τους υπολόγιζε και ήθελε να μοιραστεί μαζί τους την χαρά της για την μικρή… ένα σχόλιο σας

«Δε νομίζω πως χρειάζεται καν να σχολιάσει κανείς τη σκηνή αυτή. Το συναίσθημα που περνάει αυτή η εικόνα είναι τόσο δυνατό που τα λέει όλα από μόνο του!».

Κομβικό σημείο θα πρέπει να θεωρείται η εξομολόγηση της Αγγέλως στην Ιόλη και για την υπόλοιπη ζωή της; Η παραδοχή της Αγγέλως πως ζούσε μόνο για την εγγονή της ήταν αφοπλιστική για την συνέχεια της ζωής της Ιόλης;

«Περισσότερο αφοπλιστική ήταν η αποκάλυψη του ότι και η γιαγιά είχε βρεθεί στη θέση της εγγονής κι έκανε λάθος επιλογές που τις πλήρωσε ακριβά. Το μάθημα που έδωσε στην Ιόλη με την ίδια της τη ζωή, δε θα μπορούσε να της το δώσει με λόγια».

«Δεν πρέπει να χάσεις την πίστη σου στους ανθρώπους». Θεωρείτε πως εμείς την έχουμε χάσει σήμερα;

«Όχι, απαραίτητα. Σίγουρα έχουμε γίνει πιο επιφυλακτικοί, αλλά είναι στη φύση μας να θέλουμε να πιστέψουμε στους ανθρώπους και να στηρίζουμε πάνω τους ελπίδες και όνειρα. Γι αυτό και εξακολουθούμε να πονάμε τόσο πολύ όταν οι άνθρωποι μας απογοητεύουν».

Ο Κυριάκος αποδείχθηκε μικρός και δειλός όταν έπρεπε να δείξει την δύναμη του. Άραγε τέτοιοι άνδρες πάνε πίσω την ζωή των γυναικών;

«Δεν την πάνε πίσω, απλώς την κρατούν στάσιμη. Κι είναι το σημείο εκείνο που μια γυναίκα πρέπει να το πάρει απόφαση και να προχωρήσει χωρίς αυτόν, αν δεν θέλει να ζει σε μια βαλτωμένη σχέση».

«Μη με κλάψεις, παιδί μου, τα δάκρυα δεν φέρνουν κανέναν πίσω και δηλητηριάζουν την ψυχή…Να φροντίζεις τα παιδιά σου και τον άντρα σου και να κοιτάς μπροστά. Να ποτίζεις τα λουλούδια στην καρδιά σου για να μη μαραθούν ποτέ…», ένα σχόλιο σας

«Αυτά τα λόγια της Αγγέλως έχουν σχολιαστεί από πολλές αναγνώστριες, που τα έχουν ξεχωρίσει μέσα απ' όλο το βιβλίο. Είναι ίσως και το σημαντικότερο μήνυμα. Ότι εμείς οι ίδιοι οφείλουμε να κρατάμε την καρδιά μας ουσιαστικά ζωντανή, τα συναισθήματα μας υγιή και να μην παύουμε ποτέ να παλεύουμε για τον καλύτερο εαυτό μας».

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Κανέναν δεν ξεχνώ. Ούτε τους ζωντανούς, ούτε τους πεθαμένους. Τον παπποί σου, τον Παντελή, τη γιαγιά Ιόλη… Όλοι τους κάτι μου έδωκαν, κάτι μου πήραν. Μα μη γελιέσαι κόρη μου… Αν γραφότανε ποτές ένα βιβλίο για τη δική μου ζωή, έναν τίτλο θα είχε, έναν και μόνο. Μια λέξη μοναχά… Ιόλη

Όλη της η ζωή πέρασε μπροστά από τα μάτια της τη νύχτα εκείνη… Σε κάθε στιγμή, σε κάθε περίσταση, σημαντική κι ασήμαντη, η γιαγιά της βρισκόταν δίπλα της. Και τότε η Ιόλη συνειδητοποίησε ότι σε όποια εικόνα κι αν έβλεπε τον εαυτό της, σε κάθε ηλικιακή της περίοδο, είχε γύρω της δυο τεράστιες φτερούγες που την έκαναν να νιώθει σιγουριά και ζεστασιά. Ναι, ήταν φτερούγες, δεν έκανε λάθος. Λευκές, απαλές φτερούγες, σαν αυτές που έχουν οι άγγελοι…
Πώς το 'κανε αυτό το θαύμα η γυναίκα αυτή; Ένα κορίτσι που δεν είπε καμία φορά τη λέξη «μαμά» να μη νιώσει ποτέ την έλλειψή της; Πόσο μοναδικός, πόσο ιδιαίτερος άνθρωπος ήταν η κυρα-Αγγέλω; Όσες ζωές κι αν περνούσε μαζί της η Ιόλη, ποτέ δε θα της έφταναν. Κι όσα ευχαριστώ κι αν της έλεγε, ποτέ δε θα ήταν αρκετά…